

Arrest

nr. 109 025 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 8 november 2011 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 11 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich Mongools staatsburger en afkomstig te zijn uit de Mongoolse hoofdstad Ulaanbatar. U werkte als kleuteronderwijzeres in dezelfde stad. U woonde samen met een moslim, Badilkhaan Nurkhaan. U bent nooit gehuwd met deze man omdat uw familie gekant was tegen een huwelijk met een moslim. Ook de familie van uw partner zag op tegen een huwelijk omdat u zich weigerde te bekeren tot de islam. In juni 2000 werd uw zoon Chinzorig geboren. Op 6 augustus 2008 overleed uw partner Badilkhaan Nurkhaan bij een verkeersongeval. Hij liep dronken op straat en werd aangereden. Sindsdien kreeg u problemen met de familie van uw partner. Zij verweten u zijn verkeerde levensstijl, met name zijn alcoholprobleem. Bovendien, zoals het hoort volgens de lokale moslimtraditie, verzocht de familie van uw partner dat u huwde met de oudste broer van uw overleden partner, Hurmidkhaan. Zo kon uw zoon het aangenomen kind worden van Hurmidkhaan, die behalve vier dochters zelf geen zonen heeft. Omdat u dit weigerde, werd u steevast lastig gevallen door twee andere broers van uw partner. In dronken toestand zochten ze u thuis op en bedreigden u. U belde telkens de lokale politie op waarop deze broers werden opgepakt om te ontnuchteren in de cel. Na de dood van uw moeder in oktober 2009, verliet u uw ouderlijke woning om elders in de stad te gaan wonen en zo de broers van uw partner te ontwijken. In maart 2010 nam u ontslag, omdat u mentaal niet meer in staat was uw job uit te oefenen. Op 1 juni 2010 werden u en uw zoon door de broers van uw overleden partner ontvoerd en meegenomen naar het dorp Ulaan Hus in de provincie Bayan Ulgii bij Hurmidkhaan. De familie probeerde u te overtuigen daar te blijven met uw zoon, zodat uw zoon de opvolger van zijn vader kon worden. U werd er echter geregeld geslagen door Hurmidkhaan. U besefte dat u beter kon weggaan. Tijdens de Mongoolse feestdag van 11 juli 2010, ging u met uw zoon naar uw broer in Ulaanbatar. Uw broer had inmiddels bij de politie klacht tegen de familie van uw overleden partner ingediend voor ontvoering. Uw broer overtuigde u dat de situatie niet langer houdbaar was en u beter uw drie zussen in België kon vervoegen. Uw zussen zijn hier ook nog steeds. Een van uw zussen is Belg geworden. Op 20 november 2010 reisde u per trein via de Ereen naar Peking in China. U nam er het vliegtuig naar Moskou. U reisde verder via Boedapest en arriveerde in België op 25 november 2010. U vroeg hier asiel aan op 8 november 2011.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw oude en nieuwe identiteitskaart neer, een kopie van uw Mongoolse paspoort, de geboorteakte van uw zoon en de vergunning tot kleuteronderwijzeres. Op 27 maart 2013 maakte u eveneens enkele faxkopieën aan het CGVS over betreffende de uitkering die uw zoon als "weeskind" wordt toegekend door de Mongoolse overheid.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. U verklaarde slachtoffer te zijn van familiaal geweld gepleegd door de familie van uw overleden partner. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de problemen met de familie van uw overleden partner, als problemen van intrafamiliale aard kunnen worden beschouwd, en dat u onvoldoende aannemelijk maakte waarom u zich niet kon beroepen op de bescherming van de Mongoolse autoriteiten tegen deze mishandelingen en bedreigingen van de familie van uw overleden partner. U verklaarde immers nooit enige moeilijkheden te hebben gekend met de Mongoolse autoriteiten. Evenmin hebt u om andere redenen dan de problemen met de familie van uw overleden partner zoals u aanhaalde Mongolië verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.12; DVZ Vragenlijst p. 2). U bemachtigde evenzeer zonder problemen uw Mongoolse paspoort alsook uw nieuwe Mongoolse identiteitskaart afgeleverd op 1 augustus 2012, voorgelegd tijdens uw gehoor op het CGVS. Dit zijn dan ook indicaties dat u geen vrees koesterde voor uw eigen autoriteiten.

Uit uw verklaringen blijkt allerm minst dat u geen bescherming kon krijgen van de autoriteiten wegens één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde zelfs dat u telkens wanneer u problemen had met de broers u de lokale politie opriep, waarna uw belagers werden opgepakt en in de cel gestopt. Het gegeven dat u telkens de politie kon inschakelen wanneer u bedreigd werd wijst er dan ook niet op dat de politie u om bepaalde redenen geen hulp kon of wou bieden. U kon geen gegronde reden aanbrengen waarom u geen verdere stappen hebt gezet tegen de familie van uw partner. Dat u niet wist bij wie u terecht kon zoals u meende op het CGVS, houdt geen steek (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U gaf toe nooit een verdere klacht tegen deze mannen te hebben ingediend en geen advocaat te hebben geraadpleegd om eventuele juridische stappen te ondernemen. U haalde weliswaar aan dat uw broer klacht tegen de broers van uw partner had ingediend nadat u en uw zoon door hen

waren ontvoerd. Volgens uw verklaringen werd deze zaak overgeheveld naar de lokale rechtbank van Bayan Ulgi en dan geseponeerd wegens corruptie. U kon dat echter niet hardmaken en stoelde uw verklaringen louter op de mondelinge informatie van uw broer. U was tijdens uw gehoor op het CGVS niet in het bezit van enige Mongoolse politionele of gerechtelijke documenten waaruit uw pogingen tot het beschermen van uzelf en uw zoon via de rechtsgang in Mongolië zou kunnen blijken. Dat u zo vaak bent verhuisd en nooit had gedacht dat documenten u van nut konden zijn, is geen geldig excuus waarom u deze niet kan voorleggen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U legt immers wel andere documenten voor. Voorts kan de familie van uw overleden partner wettelijk gezien weinig bedreiging voor uw ouderlijke status betekenen. U bent nooit gehuwd met uw partner en was derhalve nooit in het bezit van een huwelijksakte (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uw zoon werd evenmin ooit erkend door zijn vader zoals blijkt uit de officiële geboorteakte van uw zoon dat u neerlegde tijdens uw gehoor op het CGVS. De naam van de vader van uw zoon is blanco gelaten. Tevens is het zeer bevreemdend te noemen dat de familie van uw overleden partner u onder druk zette om met de oudere broer van uw partner te huwen; terwijl u eerder in uw gehoor op het CGVS aangaf dat de familie van uw man steeds tegen een huwelijk tussen u en uw partner gekant was omdat u zich niet wilde bekeren tot de islam religie (zie gehoorverslag CGVS, p.8).

Hoewel u volgens uw verklaringen voortdurend bang was in Mongolië en psychisch leed onder deze situatie zodanig dat u zelfs uw job opzegde, kon u geen medische attesten of andere documenten neerleggen op het CGVS om uw mentale toestand te bevestigen. U gaf toe nooit hulp te hebben gezocht voor deze gezondheidsmoeilijkheden in Mongolië (zie gehoorverslag CGVS, p.10 en 11). U kon geen gegronde reden aanhalen waarom u uw toevlucht niet kon zoeken tot andere delen van het land om aan de bedreigingen door de broers van uw overleden partner te ontsnappen. Dat u elders in het land geen familieleden hebt en de familie van uw partner u wel zou vinden zoals u meende (zie gehoorverslag CGVS, p.11), is geen voldoende verschoningsgrond. Immers hebt u nog een mannelijk familielid, uw broer, in Ulaanbatar wonen. Wat er ook van zij, u bewees reeds op eigen houtje voor zichzelf en uw zoon te kunnen instaan in Mongolië. U was een opgeleide en werkende ongehuwde vrouw met een kind. U verkoos eerder zich te onttrekken aan de mogelijke beschermingsalternatieven beschikbaar in uw eigen land van herkomst om uw zussen hier in België te vervoegen en beroep te doen op de Belgische verblijfsprocedures. Zo diende u alvorens een asielpcedure op te starten een aanvraag tot regularisatie in op 10 december 2010, dewelke werd geweigerd op 10 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat u pas op 8 november 2011, ongeveer aan jaar na uw aankomst hier, een asielaanvraag indiende is moeilijk in overeenstemming te brengen met uw ingeroepen vrees voor vervolging. Uw verklaring hiervoor, dat u een depressie had bij uw aankomst in België en niet durfde te communiceren met andere mensen (zie gehoorverslag CGVS, p.3), is niet afdoende voor voornoemde laattijdigheid. U voert evenmin een medisch attest aan waaruit uw problematische gezondheidstoestand kan blijken (zie gehoorverslag CGVS p.11).

Tenslotte kunnen de door u neergelegde documenten de beoordeling van uw asielaanvraag door het CGVS niet in positieve zin ombuigen. Immers blijkt uit geen van de door u neergelegde documenten dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Mongolië. Uw identiteitskaarten, de kopie van uw Mongoolse paspoort, de geboorteakte van uw zoon en uw vergunning als kleuteronderwijzeres tonen slechts uw identiteit en deze van uw zoon aan. Beiden worden heden niet ter discussie gebracht. Evenmin blijkt uit de kopie van de uitkering die uw zoon ontvangt dat u en uw zoon moeilijkheden in de zin van de Vluchtelingenconventie dienden te vrezen aangezien het louter een bewijs vormt van het ontvangen van een staatsuitkering.

Gelet op bovenstaande vaststellingen laten de door u afgelegde verklaringen evenmin toe te concluderen dat er ten aanzien van uw persoon redenen zijn om aan te nemen dat u bij terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de "*Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag van Genève; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". In een tweede middel beroept verzoekster zich op een "*Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)*" evenals op een "*Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

2.3. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen

worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar voorgehouden problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongrondigheid van verzoeksters asielaanvraag.

3.3. De Raad benadrukt dat voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op de verzoekende partij berust. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Verzoekster heeft de plicht mee te werken aan het onderzoek van haar asielaanvraag en dient derhalve de feiten te vermelden die volgens haar de toekenning van het asielstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus wettigen.

3.4. Verzoekster legt geen originele identiteitsdocumenten neer terwijl ze haar gebrek aan medewerking niet toelicht. Evenmin kan worden ingezien waarom haar documenten bij haar zus in Mongolië zouden liggen nu ze geen vervolging vrees van de Mongolische overheid, noch andere nuttige verklaringen worden gegeven. Verzoekster toont dan ook niet aan wanneer ze haar land verliet zodat niet kan worden vastgesteld of ze tijdens de voorgehouden problemen nog in Mongolië was en haar nieuwe identiteitsdocumenten blijkbaar na haar vertrek uit Mongolië aan haar zus werden uitgereikt. Dit tast haar geloofwaardigheid op fundamentele wijze aan.

3.5. Verzoeksters asielrelaas is geheel gesteund op haar problemen met de moslimfamilie van de vader van haar zoon die na zijn overlijden haar zoon wensten af te nemen en zoals de cultuur het beweerdelijk zou voorschrijven volgens verzoekster, dat ze als weduwe verplicht is te huwen met de broer van haar echtgenoot.

3.5.1. Verzoeksters asielrelaas kan niet overtuigen nu ze zelf bevestigt dat ze nooit gehuwd is en uit het geboortecertificaat van haar zoon blijkt dat de vader onbekend is. Minstens heeft deze moslim man zijn zoon nooit erkend zodat niet kan worden ingezien hoe zijn familie aanspraak kan maken op verzoeksters zoon. Verzoeksters verweer inzake huiselijk geweld is dan ook irrelevant nu er nooit sprake was van enig gezinsverband, dit wordt minstens niet aangetoond. Evenmin kan enig geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering met de broer van de vader van haar kind te moeten trouwen. Verzoekster was immers niet gehuwd met deze man terwijl de familie toen alle druk had kunnen uitoefenen om haar te doen huwen met de beweerde moslim vader van het kind of via deze man zijn kind op te eisen, wat niet is gebeurd. De plotse interesse in verzoekster en haar zoon kan dan ook niet overtuigen. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoekster naar de rechtbank moet nu zij ten volle en als enige het ouderschap waarneemt. Haar beweringen rond valse geboortecertificaten zijn niet ernstig noch aangetoond en neemt niet weg dat ze een ouder en wettig geboortecertificaat heeft en op basis hiervan ook mogelijk

reisdocumenten heeft verkregen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster problemen zou hebben.

3.6. Verzoekster voert aan dat *“verweerster een deel van het verhaal van verzoekster met betrekking tot de problemen van haar ex-partner en diens familie allerminst heeft betwist”*. Ook al zou de familie van de vader van verzoeksters zoon, die zelf geen mannelijke nakomelingen zou hebben, verzoeksters zoon opeisen, dan nog kan niet worden ingezien waarom verzoekster zich hiertegen niet kan weren, zeker nu deze man nooit zijn zoon heeft erkend. Verzoekster blijft bij loutere beweringen *“dat haar broer ook een advocaat onder de arm had genomen, doch dat deze stelde niet veel te kunnen doen gezien de corruptie in de rechtbank van Bayaan Ulgi”*. Immers verzoekster toont niet aan wie de vader is van deze zoon, noch dat hij (lastige) familie heeft, noch waarom ze zich niet kan weren terwijl ze zich wel kon weren toen de vader van de zoon nog leefde, wat veel minder evident is. Overigens blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar zoon evenmin moslim is, noch besneden werd, zodat niet kan aangenomen worden dat de beweerdelijke moslimfamilie van de vader van haar zoon aanstalten heeft gemaakt om dit kind in te palmen of volgens hun cultuur en godsdienst op te voeden. Het volstaat niet naar algemene informatie te wijzen (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *ambtsbericht Mongolië*, 12 januari 2009), zonder dat verzoekster haar asielaanvraag aannemelijk maakt, wat niet het geval is. Verzoekster kan beweren dat ze *“een soort van verhoogde kinderbijslag heeft aangevraagd”* zodat de vader van het kind gekend is, doch ze toont dit niet aan. Overigens kan dit niet blijken uit het verhoorverslag nu verzoekster het enkel heeft over een uitkering als alleenstaande moeder. De nicht van verzoekster noemt dit wezengeld doch de stukken zijn niet vertaald zodat niet kan worden uitgemaakt op welke basis deze uitkering is gesteund te meer nu verzoekster niet gehuwd was en de vader van het kind onbekend is en verzoekster nog leeft. Voor zover verzoekster documenten neerlegt dient zij dit te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Het is dus aan verzoekster om te voorzien in een vertaling van haar stukken onder meer deze over de uitkering als alleenstaande moeder.

3.7. Indien verzoekster meent dat haar etnische minderheid de 'Buriad' in rekening diende te worden gebracht dan toont ze niet aan hoe dit relevant is in haar situatie nu ze dit zelf niet inriep en in tegendeel de moslims slechts 5% van de bevolking uitmaken volgens de door verzoekster toegevoegde informatie. Verzoeksters nood aan internationale bescherming kan niet overtuigen noch uit haar verklaringen, noch uit haar handelwijze. Immers verzoekster heeft alvorens een asielprocedure op te starten een aanvraag tot regularisatie ingediend op 10 december 2010, dewelke werd geweigerd op 10 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster kan stellen dat ze medische problemen had doch dit weegt niet op tegen haar zorg om haar zoon en haar angst haar kind te verliezen indien haar beweringen waarachtig zou zijn en ze hierom vertrok uit Mongolië. Overigens kan niet worden ingezien waarom verzoekster wel voldoende gezond is om een regularisatievraag in te dienen maar niet om asiel aan te vragen. Dat verzoekster pas op 8 november 2011, ongeveer een jaar na haar aankomst in België een asielaanvraag indiende ondermijnt fundamenteel haar ingeroepen vrees voor vervolging. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat ze haar land diende te verlaten of ontvluchten.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.9. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus in het bijzonder het huiselijk geweld. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.10. Waar verzoekster vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK